Saara tarttui levottomana Markoa kädestä. Mies puristi sitä lempeästi ja vilkaisi puolisoaan. Saara katsoi takaisin. Silmissä välkähteli kyyneliä. Iina seisoi Ompun vierellä ja siveli hajamielisesti sen poskea. Tamma hamusi hänen housuntaskujaan ja tuhahti tyytymättömänä. Minne kaikki makupalat olivat joutuneet? Xar suoristautui Kiiran viereltä vasta-aineen suoneen ruiskutettuaan ja pyyhkäisi tummia hiuksiaan. Hän laittoi valkoisen muovipakkauksen takaisin reppuunsa ja sipaisi leukaansa. "Tämä auttaa", hän sanoi. Hän tiesi sen auttavan. "Mitä Kiiralle tapahtui?" Saara nyyhkäisi ja pyyhkäisi kämmenselällä silmiään. "Muistatteko, kun mainitsin Venleverin. Kinormon syntymäpaikan." "Muistan nyt kun sanoit, mutta miten se tähän liittyy?" Saara puuskahti. "Se liittyy siten, että –" Mitä hän voisi sanoa? Totuuden? Ei. Ei nyt. "- että Venleverillä on ihmisiä, jotka eivät pidä minusta. He yrittävät toisinaan tehdä pientä jäynää –" "Pientä jäynää?" Saara huudahti. "Kiira olisi voinut kuolla ja sinä kutsut sitä pieneksi jäynäksi!" Saaran kiihtymistä ei totisesti voinut moittia. "Tarkoitan, että he yrittävät tehdä pientä jäynää minulle. Sitä he olivat varmasti suunnittelemassa tälläkin kertaa, mutta koska Kiira puuttui heidän tapaansa kohdella hevosta, he tekivät kuten tekivät." "Ja mitä he tekivät Kiiralle?" Marko tiukkasi. "Sanoit vain löytäneesi hänet tajuttomana." Paha kysymys. Ainakin, jos vastatessa piti turvautua pieneen valkoiseen valheeseen. "Äiti... " kuului samalla hetkellä heidän jalkojensa juuresta. Aikalisä, joskin tarpeeton sellainen. Xar tiesi jo, mitä vastaisi. Trailerin lastaussillalla viltin päällä makaava Kiira liikahti ja nosti itsensä hitaasti istumaan. Saara syöksähti halaamaan tytärtään. Iina ja Marko seurasivat esimerkkiä. Hetken he kaikki olivat vain painautuneina toisiaan vasten. Sitten Kiira irrottautui otteista ja pyyhkäisi silmiään. "Kiitos, Xar", hän sanoi ja hymyili. Xar hymyili takaisin ja vakavoitui sitten. Kaikki odottivat vastausta, selitystä tapahtuneelle. Selitys Xarilla olikin. Vain selitys. "Niillä vihamiehilläni on usein käytössään nukutuspistooli, jota he käyttävät muun muassa salametsästykseen. Nyt he käyttivät sitä Kiiraan." "Jos et olisi ollut paikalla, mitä Kiiralle olisi tapahtunut?" Saara kysyi ääni värähtäen. "Ei jossitella", Marko sanoi väliin. Hän otti Saaran käden jälleen omaansa. "Ei Kiiralle olisi käynyt pahemmin, hän olisi vain herännyt hitaammin ja todennäköisesti tuntenut enemmän kipua", Xar vastasi. Se ainakin oli totta. Silloin kovaäänisistä ilmoitettiin finaalikierroksen alkavan kolmenkymmenen minuutin kuluttua. Perään lueteltiin finalistien kilpailujärjestys. "... neljäntenä Jessi Kukkola, viidentenä Annika Luomaa... " Kiiran nimeä ei kuulutettu. Mutta ei hänen olisi tehnyt enää mielikään kilpailla. "Harmi juttu, sisko. Ensi kerralla menee paremmin", Iina lohdutti ja halasi Kiiraa. Kiira hymyili. "Onnea teille", hän toivotti. "Olette mahtava tiimi." Saara katsahti Xariin. "Anteeksi, Xar", hän sanoi. "En olisi saanut kiivastua." Xar pudisteli päätään anteeksipyynnön torjuen. "Saara, minä ymmärrän aivan loistavasti", hän sanoi. "He eivät juuri koskaan kiinnitä huomiota sivullisiin, mutta mehän tiedämmekin jo, että Kiira puuttui heidän asioihinsa. Tietenkään en syytä sinua tapahtuneesta, Kiira." "Älä kiinnitä heihin enää mitään huomiota", Marko sanoi. Se ei ollut pyyntö vaan käsky, josta ei ollut tinkiminen. Hän laski kätensä tyttärensä olkapäille. Kiiran mielestä käsky ei ollut reilu. Siksi, että eihän hän voinut "heitä" erottaa muista ihmisistä, mutta myöskään siksi, että hän ei todellakaan tyytyisi katselemaan sivusta, jos joku kohteli eläimiä huonosti. "He löivät hevosta, isä, ja –" "Kiira. Sinä et vaaranna omaa terveyttäsi ja henkeäsi hevosen tähden." Kiira oli vaiti. "Lupaatko?" "Hyvä on." Mutta se ei ollut lupaus. Kiira vilkaisi Xaria. Tämän kasvoilla oli ilme, jota Kiira ei aivan osannut tulkita. Oliko miehen katse varoittava? Ja mistä se varoitti? Lupauksen, jota Kiira ei mielestään ollut tehnyt, pettämisestä. Oliko hän surumielinen? Pahoitteleva? Vai tietäväinen? Kiira ei tosiaan osannut sanoa. "Voisin vaikka syödä jotakin. Nyt kun minua ei enää oma sijoitukseni jännitä", Kiira sitten ilmoitti ja asteli pakettiauton luo. "Kuinka paljon puuttuikaan pisteitä jatkopaikasta?" hän kysyi Markolta nostaessaan eväslaukun pakettiauton tavaratilasta.

Heidän jutellessaan Xar asteli syrjemmäs ja painoi korvassaan olevan pienen laitteen kytkintä. Viestintäkanava aktivoitui. "Gelsse an sibik ehot im Kiira ata", Xar sanoi pieneen mikrofoniin, joka roikkui korvan laitteesta. Seurasi lyhyt hiljaisuus. "Mahtavaa", ääni vastasi vriiksi. Sävy oli sarkastinen. Xar katkaisi puheyhteyden ja asteli takaisin trailerin luo. Oli parasta pysytellä maisemissa. Ei sitä ikinä tiennyt, jos viholliset tulisivat takaisin. "Ole Xar kiltti ja vahdi traikkua, kun me mennään katsomaan finaalikierrosta", Kiira pyysi. "Traikkua?" Xar ihmetteli. "Siis traileria", Kiira selvensi. Hän sitaisi vaaleat suortuvansa poninhännnälle. "Minä jään, ei Xarin tarvitse ottaa vastuuta", Saara sanoi. Hänen äänessään oli ripaus toruvaa sävyä. "Ei siitä ole mitään vaivaa." Xar pudisti päätään. "Menkää vain." Saara näytti empivän, mutta hymyili sitten. "Kiitos, Xar. Kaikesta", hän sanoi. Xar hymyili takaisin. "Kiitos itsellesi. Teille kaikille." "Mistä?" Saara lukitsi auton ja katsahti mieheen kysyvästi. "Siitä, että luotatte minuun." Saara ojensi kätensä ja Xar tarttui siihen. "Luotto on täydellinen", Saara sanoi. "Muuten, mikä se Venlever onkaan?" "Finaalikierros alkaa pian, Saara", Xar sanoi. Saara ymmärsi vihjeen. Xar ilmeisesti kertoisi asiasta edelleenkin "hieman myöhemmin". "Nähdään taas." Hän nosti käsilaukkua paremmin olalleen ja lähti astelemaan kentän suuntaan. "Joudun pyytämään teiltä vielä hiukan lisää luottoa. Ja anteeksi valheitani", Xar hymähti itsekseen.